

Gönlümün Bulamadığı

– MüslimeUguz · 25 Ekim 2009

Gözümde ki feri de söndürdün be vicdansız. Hasret yongalarını bir bir yaktın gönül ocağında. Nasır tutan gururumun elleri kanamakta o gün bu gündür. Kifayetsiz çareler aramaktayım her yeni gelen günle.

İşte yine âlemin nakkaşı boyamakta tan yerini. Ben bu gecede sabahladım.

Yalnızlığımı soyunuyorum yavaş yavaş. İtinayla katlıyorum hüznün raflarına kaldırıyorum.

Çok kullanmışım, nasılda kullanılmaktan pejmürde hale gelmiş.

Bu gün bir bitpazarına uğramalıyım. İkinci el bir yalnızlığa ihtiyacım var. Daha az kullanılmış. daha az yıpranmış.

Gitmişken karasevdamı da bırakmalıyım belki.

Bir liste çıkarmalıyım.

Ne çok şeye ihtiyacım varmış:

Birkaç yürek dolusu cesaret, ömür boyu yetecek kadar sabır, her sabaha uyanırken umut, birkaç tane dostluk, hiç kullanılmamış bir vicdan, zamanın içinde küflenip atılmamış vefaya da ihtiyacım var.

Listem elimde, unutmuyayım diye her yazdığım dilimde düşünüyorum yollara.

Ne kadar yol aştım, ne çok çıkmazlara ulaştım. Benliğimi kaybettim bir ara sokakta. Takıldığım bir kaldırım taşı kırılmağımı kanattı. Azmimi de bir köşe başında kapkaççılara kaptırdım.

Nihayet kıyametin kopmasına yakın bir ikinci vakti aradığımı buldum. Kıvrıla kıvrıla akan zamanın kıyısına kurulmuştu bit pazarı.

Listem elimde, o tezgâh senin, bu tezgâh benim dolaşırken az kullanılmış bir yalnızlık buldum. Satıcı ancak birkaç ay kullanabilirsin dedi çaresiz aldım. Cesaret ve sabır çok revaçtaymış. Yok! yok bulamıyorum. Dostluk, vicdan ve vefayı sorduğumda dudaklarında buruk bir gülümsemeyle:

-Boşuna arama onlar tedavülden kalktı, ikinci el bile bulamazsın dediler.

Olsun dedim, ben yıpranmışına da razıyım. Alacaklıyım ne isterseniz veririm.

-Ömründen on yıl verir misin, dediler.

'Daha az olmaz mı?' diye pazarlık yaptım. Bir yıl bile aşağı inmediler. Boynumu büküp kabul ettim.

Tezgâh altından çıkardıkları dostluk ve vefayı, yıllanmış fedakârlık kesesinde bana verdiler. --

-Ya vicdan, dedim.

-Bu zamanda hiç vicdan yok ki ikinci eli olsun dediler.

Yaşlı bir satıcı:

-Evlat dedi.

Arama hiç, benim dedemin dedesi Kurtuluş savaşı'nda Çanakkale'de görmüş en son. Yaralı bir düşman

askerini omuzlayıp kurşun yağmuru altında sipere taşıyan bir Mehmetçikteymiş.

Bir de nenem bahsederdi. Ona da nenesi anlatmış. Altı çocuklu aç komşusuna elinde son yemeği veren bir kadıncağızda görmüş. Sonra mı? Sırta kadem basmış. Ara ara gördüğünü söyleyenler var ama inanma. Eğer olsaydı bu kadar açlık, bu kadar zulüm ve sefalet olur muydu?

Kıyamete çeyrek kala zamanın kıyısında kurulmuş bir bitpazarında elimde listem ve aldıklarımla yönünü şaşırılmış bir yaprak misali öylece dolandım durdum.

Cami avlusuna açtım mendilimi.

-Ne olursunuz Allah rızası için bir vicdan beş kuruşluk da olsa bir vicdan ne olur?

-Deli midir nedir?

-Mecnun mu veli mi kim bilir?

-Hadi Allah versin kardeşim.

Evet ya Allah versin:

-Ne olur Allah'ım biraz vicdan bana ve tüm kullarına.